

have tabt den fulde Sindsrolighed og Sindsfatning. Jeg kjenner meget vel selv alle de Ufuldkommenheder og Svagheder, som klæbe ved min Person, men der er een Egenfkab, som er bleven tildeelt mig, og som jeg fra Barndommen af har havt, den: at Storm og Videnfkab gjøre mig ganske rolig og koldblodig. Derfor var jeg sikker paa, at jeg heller ikke vilde tabe Fatningen, hvorledes end Forholdene vare i Flensborg, og jeg troede, som sagt, derfor, at min Nærværelse der muligen kunde gjøre Nytte. Løvedag Morgen affeilede vi altsaa til Flensborg. Kapitainen, som nogle kjendte Farbandet, udførte med overordentlig Dygtighed denne Seilads, fjhøndt det var temmelig stærkt Snefog. Her ombord gjorde jeg et Udkast til en Proklamation til Hæren; som Kongen faaledes ikke havde seet. Da jeg ankom til Flensborg, havde jeg en kort Samtale med General de Meza; det er en Selvfølge, at det kun var Minuter, som jeg i dette Dieblit vovede at berøve ham. Jeg fandt Generalen aldeles rolig og fattet, han var iført den samme gamle Slobrof og havde den samme lille Kalot paa Hovedet, som han bar i Slesvig, han havde det samme faste Haandtryk og samme rolige og klare Blik, som da jeg saae ham der. Jeg meddeelte ham det Udkast, jeg havde forfattet til Proklamationen, for at høre hans Mening derom, og han havde Intet derved at bemærke. Jeg saae, at min Frygt for, at enten hans tidligere Sindsro skulde være tabt, eller at Krigsministeriets Meddelelse til ham mulig kunde have havt en skadelig Virkning paa ham, var urigtig, og at derimod Krigsministeren, der kjendte Manden og vidste, at han selv i et faadant Dieblit ikke i mindste Maade vilde blive afficeret af en sliq, dog altid mindre behagelig Meddelelse, havde havt fuldkommen Ret i det, han gjorde. Jeg saae dernæst paa Gaden i Flensborg Stabschefen, og heller ikke hos ham var der foregaaet nogen Forandring. Det 22de Regiment drog igjennem Flensborg, Re-traiten var i fuld Gang, og det var altsaa en Selvfølge, at det ikke var det rette Dieblit til at udbeide sig Forklaring og Dphysning; disse Mænd maatte leve med hele deres Sjæl for Diebliftets Gjerning. Derefter gik jeg til Tele-grafkontoret og telegraferede til Krigsministe-

ren Indholdet af Proklamationen, og udbad mig hans Mening, om han havde Noget at erindre mod dens Indhold; jeg udbad mig Sva-ret meddeelt til Sønderborg og afgik derpaa med et Skib, som var bestemt at skulle føre nogle Fanger og forskjelligt Andet dertil. Der havde jeg en Samtale med Hans Majestæt, som vel i det Hele bifaldt Proklamationen, men dog fandt enkelte Udtryk deri mindre rigtige, navnlig det Udtryk: „Landet ligger aabent for Fjenden“. Jeg foreslog da som en Forandring deri, at man istedetfor „Landet“ skulde sætte „Faløen“, men Kongen fandt, at ogsaa dette Udtryk ikke var ganske rigtigt, idet vi dog havde Dybbøl- og Fredericiafæstningen. Hans Majestæt meente, at man fra disse og maastee andre Stillinger, som jeg ikke skal om-tale, dog kunde trække Fjenden i Kjøleskjødet, og mulig faa stærkt, at han kunde falde bag-lænds. Jeg fandt denne Bemærkning rigtig, og der blev da foretaget den fornødne Foran- dring i saa Henseende, ligesom ogsaa forskjel- lige andre Udtryk i Udkastet bleve forandrede. Jeg har iøvrigt al Grund til at antage, at Proklamationen i den Skikkelse, den har faaet, ikke har været uden Betydning for Armeen. Til Sønderborg var der imidlertid ikke ind- løbet noget Svar fra min høitagtede Kollega. Jeg gik da ombord paa Dampstibet Slesvig og ankom om Morgenens Kl. 4 til Korsør og tog med et Extratog lidt over Kl. 6 derfra til Kjøbenhavn og blev høilig overrasket ved at see Proklamationen i den berlingfke Tidende i den oprindelige Skikkelse, underfrevet af Hans Majestæt Kongen og kontrafigneret af mig. Det havde aldrig været min Mening, at der kunde være Tale om, at jeg skulde kon- trafignere en Proklamation til Hæren; men jeg mener, at man skal bruge sine leilige Die- blit til Arbejde, og da jeg havde Grund til at antage, at den kommanderende General ikke havde Tid og Leilighed til at tænke paa en Proklamation, og at Krigsministerens Tanker ogsaa vare altfor meget optagne til at gjøre det, gjorde jeg et faadant foreløbigt Udkast. — Sagen er, at der i Krigsministeriet var ind- løben en Misforstaaelse, idet man havde an- taget, at det af mig overfendte Udkast til Proklamationen allerede var approberet at